

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 04.08.1995, sp. zn. 1 To 41/95, ECLI:CZ:VSPH:1995:1.TO.41.1995.1

Číslo: 26/1996

Právní věta: Pokud krajský soud rozhodne, že vydání do ciziny je přípustné, musí zároveň vzít osobu, o jejíž vydání jde, do vazby (§ 381 odst. 2 tr. ř.). Vzetí do vazby je v takovém případě obligatorní a tzv. vydávací vazbu nelze nahradit jiným opatřením. Jestliže se osoba, která má být vydána do ciziny v řízení podle § 379 a násl. tr. ř., již nezdržuje na území České republiky, nelze rozhodovat o přípustnosti jejího vydání podle § 380 odst. 1 tr. ř. Návrh státního zástupce na takové rozhodnutí, pokud byl již podán, je nutno zamítnout.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 04.08.1995

Spisová značka: 1 To 41/95

Číslo rozhodnutí: 26

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vydání do ciziny

Předpisy: 141/1961 Sb. § 379 a násl. 141/1961 Sb. § 380 odst. 1

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 26/1996 sb. rozh.

Pokud krajský soud rozhodne, že vydání do ciziny je přípustné, musí zároveň vzít osobu, o jejíž vydání jde, do vazby (§ 381 odst. 2 tr. ř.). Vzetí do vazby je v takovém případě obligatorní a tzv. vydávací vazbu nelze nahradit jiným opatřením.

Jestliže se osoba, která má být vydána do ciziny v řízení podle § 379 a násl. tr. ř., již nezdržuje na území České republiky, nelze rozhodovat o přípustnosti jejího vydání podle § 380 odst. 1 tr. ř. Návrh státního zástupce na takové rozhodnutí, pokud byl již podán, je nutno zamítnout.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 4. 8. 1995 sp. zn. [1 To 41/95](#))

Vrchní soud v Praze ke stížnosti P. A. zrušil usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, ze dne 3. 7. 1995 sp. zn. 28 Nt 65/95 a tomuto soudu uložil, aby o věci znovu jednal a rozhodl.

Z odůvodnění:

Napadeným usnesením krajského soudu bylo rozhodnuto podle § 380 odst. 1 tr. ř. tak, že vydání P. A. Dánskému království pro skutky uvedené pod body 1) až 3) protokolu sepsaného dne 9. 9. 1994 před soudem Horsens je přípustné.

Proti tomuto usnesení podal v zákonné třídenní lhůtě stížnost P. A. prostřednictvím ustanoveného obhájce. Ve své stížnosti poukázal na to, že napadené usnesení je nepřezkoumatelné, neboť v něm nebyl určen skutek, pro který měl být dánský občan svému státu vydán, a odkaz na cizí písemnosti není přípustný. Z napadeného usnesení nevyplývá, jakého jednání se měl vydávaný dopustit, a rovněž jeho časová specifikace od roku 1938 je nesprávná, neboť v tomto roce se jmenovaný narodil. Z uvedených důvodů navrhl, aby Vrchní soud v Praze napadené usnesení zrušil a dále postupoval podle § 149 odst. 1 písm. b) tr. ř.

Vrchní soud v Praze přezkoumal podle § 147 odst. 1 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení jemu předcházející, a shledal, že stížnost je částečně důvodná, byť vady v ní vytýkané tvoří jen část pochybení zjištěných revizní činnostmi vrchního soudu.

K otázce časového určení jednání vydávané osoby vrchní soud toliko poznamenává, že určení počátku jejího jednání rokem 1938 se stalo pouhou písařskou chybou (v originálu usnesení je správně uveden letopočet 1983). Nejedná se tedy o vadu, která by pro zrušení napadeného usnesení byla relevantní.

Správná je však výtká stížnosti vydávané osoby, že usnesení neobsahuje přesné označení skutku, pro který se vydání připouští. Přestože zákon pojmu skutku v ustanoveních o působnosti trestních předpisů a o vydání do ciziny výslovně neužívá, nelze přehlédnout, že podle platných mezinárodních smluv jsou stát žádající o vydání určité osoby i stát, který vydání povoluje, vázány oboustrannou trestností jednání pachatele, ohledně něhož je o vydání žádáno (nikoli tedy konkrétním trestným činem).

Za této situace je nezbytné, aby skutek, ohledně něhož bylo o vydání určité osoby žádáno a ohledně něhož je podle § 380 odst. 1 tr. ř. rozhodováno, byl v celém znění uveden ve výroku takového usnesení, neboť jedině pro tento skutek může být vydávaný občan ve své zemi trestně stíhán a odsouzen (tzv. zásada speciality).

Závažným pochybením v postupu krajského soudu však také bylo, že rozhodl na podkladě neúplných skutkových zjištění týkajících se podmínek pro postup podle § 380 odst. 1 tr. ř. V tomto směru je nutno učinit nápravu výzvou k doplnění předběžného šetření podle § 379 odst. 1 tr. ř.

Krajský soud rovněž pochybil, pokud současně s výrokem podle § 380 odst. 1 tr. ř., jímž rozhodl o přípustnosti vydání cizího státního občana, jej podle § 381 odst. 2 tr. ř. nevzal do vydávací vazby. Tato vazba je ze zákona obligatorní a nemůže být nahrazena žádným jiným opatřením. Tím, že tak krajský soud neučinil, zcela zmařil smysl procesního postupu podle § 379 a násl. tr. ř., neboť nelze vykonat vydání určité osoby žádajícímu státu, pokud orgány činné v trestním řízení nemají tuto osobu k dispozici. O přípustnosti vydání takové osoby nelze ani podle § 380 odst. 1 tr. ř. rozhodovat.

S ohledem na skutečnost zjištěnou z přípisu P. A. (vydávaná osoba) ze dne 3. 7. 1995, že uvedeného dne dobrovolně odcestoval do Dánského království, bude v dalším řízení zapotřebí provést šetření, zda se P. A. v současné době zdržuje na území České republiky, neboť postup podle § 380 odst. 1 tr. ř. by byl možný toliko za splnění této podmínky. V případě zjištění, že se jmenovaný skutečně vrátil do Dánska, kde probíhá jeho trestní stíhání, event. zdržuje-li se na jiné místě mimo Českou republiku, nepřicházelo by další řízení o vydání podle platných trestněprávních předpisů v úvahu a

návrh státního zástupce na rozhodnutí podle § 380 odst. 1 tr. ř. by bylo nutno zamítnout.

Ze všech shora uvedených důvodů bylo napadené usnesení zrušeno a Krajskému soudu v Ústí nad Labem, pobočka v Liberci, bylo uloženo, aby způsobem shora naznačeným o věci znovu jednal a rozhodl. ?